

Arrest

nr. 180 001 van 22 december 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE CONINCK en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 10 juni 2013 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 2 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 maart 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die haar op 14 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[I.A.] [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.08.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [I.A.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur dd. 14.03.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 14 april 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De mevrouw

Naam + voornaam: [I.A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum.”

Tweede bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 worden de administratieve beslissingen met redenen omkleed. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt bovendien dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in de bestreden beslissing op de verslag van de arts-adviseurs dd. 25 mei 2013, 4 mei 2012, 29 september 2013, 22 oktober 2013 en 3 februari 2014.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat het medische probleem van verzoeker niet van dien aard is dat het niet behandeld zou kunnen worden in het herkomstland, waardoor een afwijzing van de aanvraag voor verzoekster geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden, zonder dat hierbij rekening werd gehouden met de specifieke familiale en financiële situatie waarin verzoeker zich bevindt.

In de bestreden beslissing wordt ook geheel voorbij gegaan aan de beoordeling van de concrete mogelijkheden van verzoeker wanneer zij zich terug naar het herkomstland zou moeten begeven. Verzoeker wenst te dezen aan te voeren dat het duidelijk moge zijn dat wanneer zij zou worden teruggezonden naar het herkomstland, zij niet over inkomsten zal beschikken. Dat gebrek aan inkomen volstaat absoluut niet om te kunnen voorzien in een gedegen levensonderhoud (huur woning, kleding, voedsel...), laat staan dat verzoeker haar medische behandeling nog zou kunnen financieren.

Het moge daarenboven dan ook duidelijk zijn dat de beoordeling in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de voor verzoeker noodzakelijke geneesmiddelen voor haar wel degelijk aanwezig zijn in het herkomstland, in concreto berust op een verkeerde voorstelling van zaken. Ofschoon verzoeker de beschikbaarheid van deze geneesmiddelen in Armenië niet ontkent, moge het evenwel uit het voorgaande duidelijk zijn dat door het gebrek aan inkomen van verzoeker de beschikbaarheid van medicatie slechts een illusie is.

Eén en ander maakt dan ook voldoende duidelijk dat in het geval waarbij verzoeker zou dienen terug te keren naar het herkomstland, zij dreigt te worden blootgesteld aan een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Mensenrechtenverdrag. Gelet ook op de inhoud van de verslagen van de artsen, is het dan ook absoluut niet uit te sluiten dat bij een gebrek aan medische zorgen zoals dit ontegenzeggelijk het geval zal zijn bij een terugkeer naar het herkomstland, verzoeker haar overlevingskansen danig in het gedrang worden gebracht, waardoor dan ook besloten kan worden tot schending van artikel 2 van genoemd Mensenrechtenverdrag.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, die is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster niet ernstig zijn en niet van dien aard dat zij een risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en dat de niet-behandeling van de aangevoerde medische problemen – een reactieve depressieve toestand en een hoge bloeddruk ingevolge stress en een misvorming aan de hand, waarvoor esthetische chirurgie is voorzien – niet kan worden aanzien als een onmenselijke of vernederende behandeling. In de tweede bestreden beslissing wordt uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten te geven, nu zij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, waarmee zij de materiële motiveringsplicht bedoelt, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich

voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekster betoogt dat zij in haar land van herkomst niet over de vereiste financiële middelen zal kunnen beschikken om te voorzien in een gedegen levensonderhoud en om een medische behandeling te kunnen financieren. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk heeft vastgesteld dat de medische problemen die zij aanvoerde geen belemmering vormen voor een terugkeer naar haar land van herkomst en dat het ontbreken van een adequate behandeling voor de aangebrachte gezondheidsproblemen in dat land er niet toe leidt dat zij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Hierbij moet worden benadrukt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder niet toelaat om een verblijfsmachtiging toe te staan aan een vreemdeling louter omdat deze onvermogen is en moet worden herhaald dat indien een medische behandeling, gelet op de toetsingscriteria in voormelde wetsbepaling, niet vereist is de door verweerder aangestelde controlearts uiteraard niet moet onderzoeken of deze behandeling kan worden gefinancierd.

Indien een vreemdeling geen ziekte heeft, zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dan vermag verweerder ook niet op basis van “*de familiale situatie*” van deze vreemdeling een verblijfsmachtiging op grond van deze wetsbepaling toe te staan. Door uiteen te zetten dat verweerder haar specifieke familiale situatie niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing toont verzoekster derhalve geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting evenmin aan dat verweerder is voorbijgegaan aan een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft na een onderzoek van de door verzoekster aangebrachte stukken immers geconcludeerd dat de aandoeningen die verzoekster aanhaalde geen aanleiding geven tot de vaststelling dat haar leven of fysieke integriteit in het gedrang komen en dat het niet behandelen van deze aandoeningen niet toelaat te besluiten dat zij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Er wordt niet aangetoond dat zijn medische analyse niet deugdelijk is.

Door te beweren dat zij onvermogen is en door te verwijzen naar haar familiale situatie en de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM toont verzoekster ook niet aan dat verweerder op incorrecte gronden heeft geoordeeld dat zij niet in het bezit is van een geldig visum en dat verweerder verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing schendt het vertrouwensbeginsel, een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt,

zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden.

Overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 waarin vereist wordt dat bestuurshandelingen de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat hiermee strijdig in het besluit van de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit het gestelde besluit kan onmogelijk worden afgeleid of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet ene of gene ziekte waarvoor medische behandeling noodzakelijk is, in hoofde van verzoeker weerhoudt.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel dient de overheid haar beslissingen te nemen met een voldoende zorgvuldige beoordeling van de feiten en wetten. Hiermee is strijdig dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen zonder in concreto af te toetsen of verzoeker effectief toegang zou kunnen hebben tot de voor haar noodzakelijke medische zorgen wanneer zij zou dienen terug te keren naar het herkomstland.

Het uitblijven van enige handeling vanwege het bestuur heeft in hoofde van verzoeker aanleiding gegeven tot de rechtmatige verwachting dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend zolang er geen beslissing werd genomen over de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (toenmalig) artikel 9, derde lid (huidig artikel 9bis) van de wet van 15 december 1980.

Het heeft meer dan één jaar geduurd vooraleer verzoeker op 14 april 2014 kennis werd gegeven van de weigering. Ondertussen heeft verzoeker hier een leven opgebouwd en haar huidige vriend leren kennen, waarvan zij thans zwanger is. Zodoende schendt de bestreden beslissing het rechtmatig vertrouwen van verzoeker.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel, dat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vormt, schendt.”

2.2.2. Allereerst dient te worden gesteld dat verzoekster door te verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en door uiteen te zetten dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of verweerder al dan niet een aandoening waarvoor een medische behandeling is vereist heeft weerhouden niet aantoonde dat verweerder bij het nemen van deze beslissing is afgeweken van een vaste gedragslijn, dat hij is teruggekomen op toezeggingen of beloften die hij aan verzoekster had gedaan of dat hij rechtmatige verwachtingen die hij bij verzoekster zou hebben gewekt niet heeft gehonoreerd. Ook door uiteen te zetten wat de draagwijdte is van de zorgvuldigheidsplicht toont zij geen schending van het vertrouwensbeginsel aan.

Daarnaast moet worden herhaald dat verweerder zich, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts dient uit te spreken omtrent de vraag of de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt ingevolge de aangevoerde medische problematiek kan reizen zonder dat zijn leven of fysieke integriteit ernstig in gevaar komen en of het niet verstrekken van een adequate behandeling aanleiding geeft tot de vaststelling dat deze vreemdeling onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Verweerder heeft dit gedaan en dus geoordeeld dat de behandeling van verzoeksters medisch probleem, binnen het raam van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet noodzakelijk is. Er dient tevens te worden geduïd dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer geen onderzoek dient te verrichten naar de toegankelijkheid van medische zorgen voor een medische problematiek indien hij reeds heeft vastgesteld dat het niet verstrekken van deze behandeling hoe dan ook geen onmenselijke of vernederende handeling inhoudt.

Het gegeven dat verzoekster pas na meer dan een jaar een antwoord kreeg op haar aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij ondertussen zwanger werd van een vriend, laat evenmin toe te concluderen dat het vertrouwensbeginsel werd miskend. Verzoekster wist dat haar verblijfstoestand precair was en het gegeven dat het onderzoek van haar verblijfsaanvraag enige tijd in beslag nam en zij ervoor opteerde aan gezinsuitbreiding te doen impliceert niet dat zij vermocht te verwachten dat deze aanvraag zou worden ingewilligd.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK